

Landsygekasserne faa Lægerne i Honorar omtrent 1,400,000 Kr. Der har samtidig været 1,153,000 Sygedage. Men da Sygedagene, som den ærede Ordfører meget godt ved, kun regnes for de voksne Medlemmer — Børnene have ingen Sygedage —, kan man ikke deraf slutte, hvor mange Sygebesøg der er aflagt. Da imidlertid Sygeligheden er størst blandt Børnene, kan man antage, at der har været lige saa mange eller maaske flere Sygebesøg hos Børn. Naar dertil kommer Konsultationer, som der ingen Optegnelser findes om, kan man ikke regne, at en Læge faar stort mere end 25—30 Øre for hver Konsultation eller for hvert Besøg, han gør Aaret rundt i en Sygekasse, og dette kan neppe siges at være nogen høj Betaling. Det er ikke mere, end man giver en Mand for at gaa et Ærinde. Jeg kan endog daarligt faa en Mand til at gaa et Ærinde for den Betaling.

Jeg tror, at Sygekasserne se noget forkert paa Forholdet, naar de mene, at Betalingen til Lægerne er høj. Naar Udgifterne i Sygekasserne stige saa meget, beror det ikke paa, at Lægerne have sat deres Honorar saa meget op, snarere beror det paa, at Medlemmerne helst ville have saa stor Sygehjælp som muligt og stadig sætte Fordringerne dertil op. Og saa beror det muligvis ogsaa paa en anden Ting, nemlig, at Sygekasserne give fri Medicin. Hvis Sygekasserne Landet over vilde bestemme, at deres Medlemmer skulde betale blot en Del af Medicinen, vilde der sikkert ikke blive brugt nær saa megen Medicin. Det er et Spørgsmaal, som stadig vender tilbage, for naar Medlemmerne komme til en Læge og ønske, at han skal skrive dem en Recept for et eller andet, og han saa siger: De behøver saamænd ikke Medicin, ere de ikke tilfredse med det, og vil han ikke skrive dem en Recept, gaa de til en anden Læge. Der er mange Mennesker, der tro, at Medicin er det eneste saliggørende. Derfor tror jeg, det vilde være overordentlig heldigt, om Sygekasserne lod være med at give fri Medicin eller i alt Fald lod Medlemmerne betale en Del af Medicinen.

Efter denne lille Digression skal jeg vende tilbage til selve Forslaget. Jeg vil derom sige, at jeg mener, man skal se at komme den Vej ud, som jeg har antydnet tidligere, at man søger under en passende Form at yde alle de Mennesker, som af den ene eller den anden Grund ikke kunne blive Medlemmer af en anerkendt Sygekasse, Lægehjælp, uden at det har Fattighjælps

Virkning. Stort længere tror jeg ikke, man kan komme, men jeg tror, at der heller ikke vilde opnaas saa lidt derved. Man hører nu, at omtrent 600,000 Mennesker ere Medlemmer af de statsanerkendte Sygekasser, og dette Forslag vil jo omfatte overmaade mange. Det er sikkert nok, at det er den ringeste Del af Befolkningen, der er bemedlet, og det er regnet ud, at omtrent 1½ Million Mennesker ville falde ind under Forslaget. Hvorvidt disse Beregninger ere rigtige eller ikke, skal jeg ikke komme ind paa, men i alt Fald vil det være en stor Del. Under disse Omstændigheder tror jeg, der er noget i den Tale, at man ikke skal ødelægge de bestaaende Sygekasser ved at komme med et Forslag, som gør det temmelig ligegyldigt for Folk at være i Sygekasse eller ikke. Det er umuligt andet, end at en stor Mængde Mennesker vil se saaledes paa Sagen, at naar de faa alle disse Ting frit, er der ikke megen Grund for dem til fremdeles at være Medlemmer af en Sygekasse. Det er muligt, som den ærede Ordfører for Forslagsstillerne siger, at en Mængde Mennesker vil vedblive at være det, men jeg tror, det særlig vil gælde i Begyndelsen, men naar de se, at disse Ting ydes frit, og det kommer dertil, at det ikke længer betragtes som nogen Skam at modtage disse Ting af det offentlige, kan jeg ikke tro andet, end at det vil skade Sygekasserne meget. Det er gaaet paa en noget lignende Maade med Alderdomsunderstøttelsen. Straks da man fik Alderdomsunderstøttelsesloven, var der en hel Del Mennesker, som ikke vilde søge Alderdomsunderstøttelse. Der var mange, som syntes, at det var nedsættende at gøre det, der var mange Sønner og Døtre, som syntes, at deres Forældre ikke maatte søge Alderdomsunderstøttelse, de vilde hellere hjælpe dem. Efterhaanden er det kommet dertil, at det betragtes som en fuldkommen ærlig og lovlig Sag, et Krav, som fattige gamle have paa Samfundet at faa Alderdomsunderstøttelse, og det regnes ikke for noget nedværdigende at modtage den. Paa samme Maade vil det gaa her.

Jeg vilde meget hellere gaa den Vej, som det ærede Medlem antydede var hans ideale Krav, nemlig, at al Lægehjælp skulde være gratis. Det er et smukt Standpunkt. Jeg tror, at Lægerne vilde synes særdeles godt om det. (*Berntsen*: Nej, de ville have det betalt ad anden Vej). Det ærede Medlem fra Assens (*Berntsen*) vil sikkert give mig Ret i, at Lægerne gerne ville holde paa, at al Lægehjælp